

sige dette i Tilknytning til, hvad der er sagt af et andet æret Medlem —; den højtærede Indenrigsminister kom til dette Ting fra Landets Overhus. Jeg havde derfor ogsaa ventet, at den højtærede Indenrigsminister vilde have bidraget til Højnelse af dette Tings Forhandlinger. Nu har jeg i Dag hørt, at der under dette høje Tings højtærede Formands Ledelse er faldet ned over dette høje Tings Medlemmer Udtryk som „Svada“, som „at give sit Besyv med“, som „fremtrædende Uvidenhed om Enkeltheder“. Jeg er ikke helt vis paa, at den højtærede Indenrigsministers Deltagelse i Debatten her i Dag giver tilstrækkelig Baggrund for saadanne pædagogiske Udtryk.

Indenrigsministeren (Kragh): De stærke Av-Raab, der lyder fra forskellige ærede Medlemmer, er mig et Udtryk for, at adskilligt af det, jeg har fremført her i Dag, har ramt, hvor det skulde. Det nytter ikke, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard stiller sig op og læser op af det stillede Forslag, thi det, som det ærede Medlem har paastaet her, og som jeg har benægtet var i Overensstemmelse med det faktiske, var, at Venstres Stilling til Undervisning var forskellig, efter som Talen var om Undervisning af gamle og af unge, og for denne Paastand har det ærede Medlem Hr. Dahlgaard ikke nogen som helst Basis i det, som før er blevet fremsat, og heller ikke igennem den Oplæsning af en Bestemmelse i Forslaget, som det ærede Medlem foretog.

Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen, hvis urbane Tone jo er velkendt, og som jeg ogsaa meget vel kender og ved Lejligheder har anerkendt, følte sig nu opfordret til at gentage sin Paastand om, at der ude omkring i Landkommunerne overfor de aldersunderstøttede vistest en Optræden, som drev dem ind til Byerne, en Optræden, som man maatte harmes over, naar man tænker paa de Metoder, der fra Landkommunernes Side bragtes i Anvendelse for at opnaa saadanne Resultater. Jeg forstaar i øvrigt slet ikke hele det ærede Medlems Stilling til denne Sag, thi det ærede Medlem maa jo vide, at den vedkommende Landkommune har en meget ringe Interesse i, at den aldersunderstøttede flytter ind til Bykommunen, ja, i mange Tilfælde vel har det

modsatte af en økonomisk Interesse deri. Saa jeg tror, at det ærede Medlem ved nærmere Overvejelse vil blive staaende ved den Forklaring, som jeg oprindelig gav af denne Flytningstilbøjelighed, nemlig at mange Forhold i Byerne lokker ogsaa ældre Personer til at søge derind. Ganske særlig er det naturligvis Tilfældet for mange gamle, som har deres Børn i Virksomhed i Bykommunerne. Altsaa dette er med andre Ord en Refleksvirkning af den Indflytning af unge fra Land til By, som vi alle kender og alle beklager.

Det ærede Medlem Hr. Stauning vilde nu atter hævde, at han overhovedet ikke havde udtalt sig imod, at tvungen Undervisning fandt Sted. Det ærede Medlem vilde sige, at naar jeg havde lagt ham i Munden Paastanden om, at der ingen Mening var i en tvungen Oplæring paa Kursus af arbejdsløse . . . (Stauning: Af Ungdommen) . . . af Ungdommen, var jeg ikke i Overensstemmelse med det, det ærede Medlem havde udtalt. Jeg maa da bede den højtærede Formand om Tilladelse til at citere Tidenden for indeværende Samling Spalte 980. Der staar: „Det er dog vist ikke nødvendigt at proppe det gode i Folk paa den Maade. En saadan Tvangsoplæring har jeg altid hørt skulde være uheldig; Frivillighed ved Undervisning er sikkert det bedste, og i alt Fald overfor voksne Mennesker kan jeg ikke tænke mig, at det Tvangssystem, der her søges indført, skulde kunne gøre andet end forværre Undervisningen for et større eller mindre Antal af dem, der skal søge den.“ Det er det, der har givet mig Anledning til at antage, at Socialdemokratiets Stilling til den tvungne Ungdomsskole, til den tvungne Skole for voksne unge Mennesker, har ændret sig. (Stauning: Det er altsaa forkert, nu har De faaet det at vide). Hvis det er forkert, maa det formodentlig betyde, at det ærede Medlem Hr. Stauning tager denne sin Udtalelse tilbage . . . (Stauning: Nej) . . . thi den er altsaa ikke i Overensstemmelse med Partiets Stilling.

Hvad Spørgsmaalet om England angaar, vil jeg vedvarende hævde, at det, som man kan afslaa og dog erholde Understøttelse, er ikke den sædvanemæssige Løn paa det vedkommende Sted. Man kan af-